

nokkurskonar fataskiftamál, þegar menn kasta sumarlíkunum og fara í vetrarfötin. Það er nokkurskonar þvottadagur, þegar menn faga blóðstorkuna úr marinu undan pálnum og undan moturhaftinum, og þeir þurka storkuna úr andlitinu, það er að segja, þeir sem ætla að hvílast á komandi vetri.

Það er að eins út um bygðina, þar sem náttúran sjálf er fóstura og fræðari vor, þar sem haustið er haust. Þar er það, sem maður vaknar af sumardraumum til alvarlegra hluta. Þar er það, eins og í hinum fornu Eddusöngum, er vekur oss, „es of víði kömr morgun hverjan már“. Þar er það, sem sálin vaknar af dvala með þrá er logar eldi heitara. Far-þrá, skulum vér segja, er sumarkveðjan vekur. Og þar, þar sem haustið er haust, skulum vér athuga það. Og það er þá að blævindurinn þýði út um bygð og lönd er þegar á förum, er orðinn að laufvindi og fokvindi. Þar er skrúð trjáanna á förum. Þar gnauðar einnig haustgolan við gluggann, blæs á stráin og þýtur í skógunum. Þar bergmálar loft og láð af kvaki fugla, sem eru að kveðja— með þessum einkennilega ólýsanlega söng, er ekkert eyra fær byrgt sig fyrir.

Fyrir ofan er blár himin, undir fótum manns jörðin í visnun og undirbúningi langra nátta. Fuglarnir eru að flokka sig saman og fljúga í hópum á burt. Og skjótara en í svipan bera þeir við bláloftið, ber þessa dökku rák við himinn og líður hraðan og stilt eins og ský, í suðurátt. En það heyrir „rödd úr skýinu.“ Þaðan berst röddin, sem hvert eyra þekkir svo vel, röddin sem bergmálar í orðum skáldrins: „Nú svífið þið svanir af ströndu.....Eg sé það á öllu þið ætlið, í einhvern svo fjarlægán heim“. Og það er eins og orðin í „fjarlægán heim“ sé marg-endurtekin. Hreimurinn berst úr öllum áttum með hópunum, sem hvaðanæfa koma. Það er sumarkveðjan. Við þá sumarkveðju grípur margan mann ólýsanleg þyngsla þrá. Er það af því að hann langar einnig að svífa af ströndu „í einhvern svo fjarlægán heim“? Er það farfýsin sem vaknar hjá honum líka, sem fastur er á fótum? Vissulega er hún djúp í manneðlinu, svo djúp að um óteljandi aldir hafa milliónir millióna yfirgefið foreldra og heimahús til þess að svífa á burt í einhvern